ANUL III. — No. 715

EDIȚIA ANTEIA

DUMINICA 13 IANUARIE 1891.

Adevĕrul

Să te ferești, Române! de cuiŭ strein în casă.
V. Alexandri.

ADMINISTRAȚIA : Strada Nouă, 10 | Director politic: ALEX. V. BELDIMANŬ | REDACȚIA : Strada Nouă, 10

Bucurescĭ 12 Ianuarie 1891

SEPTAMANA

Cand, intr'un spațiŭ de timp, nu se intanplă nimic, atuncĭ încep să circule știrĭ de cea maĭ mare gravitate.

De exemplu, în sĕptămâna pe care o sfârșim azĭ s'a întâmplat numaĭ frig, viscol și zăpadă, care aŭ întrerupt comunicația pe multe liniĭ ferate din Europa.

Eĭ bine, aceste simple fenomene meteorologice aŭ avut o mare influență asupra politiceĭ europene și rezultatul lor a fost :

că Wilhelm al II-lea a început să propage desarmarea generală, adică anularea tuturor milioanelor cheltuite de statele Europeĭ pentru armată ;

că prințul Franț-Ferdinand d'Este, moștenitorul presumptiv al coroaneĭ Habsburgilor, se duce la Petersburg, pentru a face o vizită Țaruluĭ;

că prințul de Bismarck, fostul cancelar al Germanieĭ și omul cel maĭ detestat de Francezĭ, are de gând să se stabilească în Franța ;

că partidul național irlandez, după ce s'a unit din noŭ, în urma renunțăreĭ luĭ Parnell la șefie, se va împăca iar cu Gladstone ; și în fine,

că Bulgaria se pregătește de rĕzboiŭ cu Serbia, rĕzboiŭ în care și noĭ vom avea de furcă, de oare ce va trebui să ne păzim hotarele în contra uneĭ năvălirĭ ruseștĭ.

Trebue ca să fim într'adevĕr foarte înaintațĭ în civilizație, pentru ca o simplă schimbare de temperatură să provoace atâtea monstruozitățĭ politice.

*

Eĭ bine, din toate faptele politice, dintre carĭ unele—daca s'ar întâmpla—ar avea un efect colosal asupra schimbăreĭ situațieĭ în Europa, este numaĭ unul singur adevĕrat, acela că moștenitorul tronuluĭ Austro-Ungarieĭ va merge la Petersburg.

Insă această vizită nu va avea nicĭ o însemnătate politică, ci va însemna numaĭ întoarcerea actuluĭ de politeță sĕvârșit de Țarevicĭ cu ocazia trecerilĭ sale prin Viena.

*

Parlamentele Puterilor marĭ europene s'aŭ ocupat și se ocupă mereŭ cu chestiunile economice, fie cu privire la tractatele de comerț internațional, fie cu privire la situația interioară a populațiuneĭ lor.

In Germania și în Franța protecționismul, deși în retragere, pare însă a'șĭ maĭ menține pozițiunea cam restrânsă.

Taxele marĭ, puse până azĭ pe materiile de prima necesitate, ca granele, carnea, etc., și carĭ aŭ avut de efect scumpirea alimentelor neapărat necesare consumatoruluĭ sărac, aŭ fost cu puțin reduse în Germania ; dar propunerea democraților din Reihstag, de a se desființa taxele pe cerealele strĕine, a căzut în fața încăpățînăreĭ *junkerilor.*

In Franța, de asemenĭ, s'a adoptat o politică vamală ceva maĭ conciliantă, dar tot nu s'aŭ deschis granițele pentru productele soluluĭ nostru, de exemplu.

*

Afacerea Padlewsky șĭ-a sfîrșit primul act.

Arestatul de la Olot s'a constatat a fi un escroc ordinar, care făcuse oare carĭ pungășiĭ în Franța și voise să scape de urmărire, crezĕnd că va găsi—sub numele luĭ Padlewsky — refugiŭ și adăpost sigur.

In acelaș timp, curtea de apel din Paris a pronunțat achitarea luĭ Labruyère, ziaristul care făcuse atât zgomot cu fuga asasinuluĭ generaluluĭ Seliverstof. D-na Duc Quercy a fost și dînsa liberată și este probabil că și Grégoire, complicele luĭ Labruyère, va fi achitat.

*

In Belgia, unde mișcarea în favoarea votuluĭ universal a luat un avînt atât de mare, s'a întîmplat Joĭ noaptea un eveniment cu totul neașteptat.

Prințul Balduin, fiul conteluĭ de Flandra și moștenitorul coroaneĭ Belgieĭ, a murit pe neașteptate.

Toată lumea știa că principesa Henrietta, sora prințuluĭ Balduin era greŭ bolnavă și când colo, de-odată primim știrea despre decesul tînĕruluĭ Principe.

Lovitura aceasta este foarte dureroasă pentru casa regală belgiană, ca și pentru a noastră.

Moartea Prințuluĭ Balduin face ca succesiunea la Tronul Belgieĭ să vie frateluĭ sĕŭ maĭ mic, prințul Albert, al treilea copil al conteluĭ de Flandra și care azĭ e în vîrstă de 15 anĭ.

*

Și fiind-că vorbim de prințĭ, avem și noĭ un prinț bolnav : pe Nepotul M. Sale Regeluĭ.

Boala Prințuluĭ Ferdinand este însă fără gravitate și noĭ îĭ dorim o restabilire cât de grabnică.

*

Primul-ministru, Generalul Manu face furorĭ în Europa.

După ce a stat la Paris câteva zile, în care timp a avut fericirea de a sta la masă cu D. Ribot și de a fi primit de M. Sa (?) D. Sadi Carnot în audiență privată, D-sa se află acum la Viena —dacă nu se va fi întroenit pe drum—și se bucură și acolo de cele maĭ marĭ onorurĭ.

Noĭ nu voim să împărtășim părerea acelora carĭ atribue călĕtorieĭ Generaluluĭ Manu intențiĭ comercialo-vamale, căcĭ nu credem pe primul ministru atât de versat în chestiunĭ de asemenea natură.

Maĭ curînd suntem însĕ plecațĭ a crede că D-sa a fost la Paris numaĭ pentru a paraliza acțiunea D-luĭ Carp, care se dusese acolo cine știe cu ce scopurĭ subversive.

*

Pregătirile pentru alegerea unuĭ reprezentant al colegiuluĭ al II-lea din Ilfov se fac cu multă stăruință.

Ceĭ treĭ candidațĭ, D-niĭ D. Cezianu, N. Fleva și Andreĭ Popovici lucrează pe capete. Maine se vor ține maĭ multe întrunirĭ publice pentru a convinge pe alegĕtoriĭ colegiuluĭ al II-lea, că trebue să aleagă pe cutare saŭ cutare.

D. Pake Protopopescu voește să'șĭ arate de astă dată puterea, singur și în potriva partiduluĭ din care zicea că face parte până maĭ erĭ. Nimenĭ însă nu se va înșela asupra înțelesuluĭ succesuluĭ sĕŭ, dacă succes va fi. Succesul acesta va fi orĭ de ce fel, numaĭ moral nu.

*

Am desmințit știrile de sensație, pe care oficina guvernamentală le-a rĕspandit cu privire la situația din peninsula balcanică.

Scopul acestor știrĭ a fost de a exercita o presiune asupra Camerelor, pentru a le stoarce de o dată un credit de 45 milioane, cu care —zice-se—s'ar termina fortificațiile și pentru a da generaluluĭ Vlădescu tot ce'ĭ trebue ca să'șĭ realiseze năzdrăvanele reforme militare.

Spre știință.

Neagu.

TELEGRAME

BELGRAD, 12 Ianuarie. — *Odjek,* rĕspunzênd ziaruluĭ bulgar *Swoboda,* zice că sêrbiĭ nu vor avea nicĭ un sentiment de ostilitate contra fraților lor bulgarĭ dacă aceștia ar mărgini aspirațiunile lor la ținuturile, care le aparțin prin istorie și naționalitate. In acest caz nu va fi nicĭ un antagonism și se va putea stabili baze solide pentru o înțelegere între toate națiunile balcanice.

BERLIN, 12 Ianuarie. — Camera a continuat discuția propuneriĭ Barth asupra liberuluĭ import al porcilor americanĭ. D. Boetticher a arătat experiența puțin satisfăcătoare făcută de la deschiderea granițeĭ rusești și zice că în America nu sunt de cât 3 orașe unde cărnurile sunt supuse la inspecție. Propunerea Barth a fost respinsă la apelul nominal cu 133 de voturĭ contra 103.

Monitorul Imperiuluĭ declară cu totul neîntemeiate cuvintele în privința desarmăriĭ atribuite Impĕratuluĭ la prînzul de la D-l Miquel.

ROMA, 12 Ianuarie. — D. Ludovic Ferari (radical) a cerut să interpeleze pe D-l Crispi asupra interpretăriĭ ce guvernul dă articoluluĭ 5 din statut cu ocasia reînoiriĭ tractatuluĭ de alianță cu puterile centrale.

Turnu-Severin

Citesc în *Luptă :*

Ministru de justiție a întrebat pe președințiĭ tribunalelor Iașĭ, Covurluĭ, și Mehedințĭ, dacă se simte trebuință ca să le maĭ înființeze încă câte o secțiune la aceste tribunale.

Primul președinte al tribunaluluĭ Iașĭ, precum și președintele tribunaluluĭ Covurluiŭ aŭ rĕspuns în mod afirmativ. Președintele trib, Mehedințĭ, D. Pretorian a adresat ministruluĭ un raport prin care arată că la acest tribunal e destul o secțiune.

Rapoartele acestor magistrațĭ vor fi înaintate Camerelor.

Să fie oare adevărat că Președintele tribunaluluĭ Mehedințĭ a adresat Ministruluĭ Justițieĭ un raport prin care arată că la acest tribunal e destul o secțiune ?

Lucrul e atât de monstruos în cât îmĭ vine foarte greŭ a o crede.

Mĕ voiŭ duce chiar astă-zĭ la ministerul Justițieĭ pentru a mĕ încredința de existența acestuĭ raport.

In numerul de Lunĭ voiŭ reveni.

A. V. B.

O nouă întrebare

Astă-zĭ avem un ministru titular la Culte și instrucțiune publică.

Intrebăm dar :

Çe se face cu ceĭ 12,000 galbenĭ dăruițĭ de Carol I prin scrisoarea Sa din 2 (14) Iunie 1866 adresată Ministruluĭ de culte C. A. Rosetti si publicată în „Monitorul" cu Nr. 118 ?

Care este așezĕmêntul de bine-facere fondat cu această sumă ?

Dacă baniĭ s'aŭ capitalizat, cât reprezintă astă-zĭ suma dăruită ?

Circulația sub D. Duca

Dacă pentru uniĭ muritorĭ noul an a adus veselie, apoĭ pentru biețiĭ funcționarĭ inferiorĭ de la poștă și C. F. R. a adus numaĭ necazurĭ. In adevĕr, zăpăceala ce domnește la poștă, e neînchipuită, căcĭ de la 1 Ianuarie toate corespondențele sosesc întârziate, neregulate.

Ierĭ, pentru a se aduce corespondențele curselor Predeal și Ițcanĭ, s'aŭ trimes săniĭ la Kitila unde s'aŭ înămolit toate trenurile carĭ scăpaseră cu bine până aci.

Am arĕtat într'unul din numerile trecute pricina pentru care se nămolesc trenurile la Kitila, dar nimenĭ se vede n'a voit să țină seamă de arătările noastre

Ierĭ nu a plecat și nu a sosit în Bucureștĭ nicĭ un tren ; comunicația era întreruptă între Bucureștĭ - Kitila, Bucureștĭ-Giurgiu și Bucureștĭ-Feteștĭ.

D-l diriginte al oficiuluĭ central a luat mĕsurĭ ca să fie tot-d'a-una la poștă un rînd de împărțitorĭ spre a distribui imediat corespondențele sosite.

Felicitând pe D-l diriginte pentru această laudabilă măsură, rugăm pe cititoriĭ noștri să fie maĭ indulgențĭ cu poșta cât timp D-l G. Duca va fi director al C. F. R.

Argus.

ANARHIȘTIĬ

PARIS, 11 Ianuarie. — Manifestația anarhiștilor, anunțată pe piața Opereĭ, nu a avut nicĭ o însemnătate ; ea era compusă în cea maĭ mare parte din oaspețiĭ azilurilor de noapte pe carĭ poliția a putut să'ĭ aresteze fără rezistență.

Vr'o 50 de manifestanțĭ coborînd de la Villette aŭ strigat : Trăiască anarhia ! Pâine !—Eĭ aŭ fost împrăștiațĭ de poliție. Un anarhist a spart cu bastonul geamurile uneĭ cafenele ; el a fost arestat. Numĕrul arestărilor este de aproape vr'o 400 ; maĭ mulțĭ dintre aceia carĭ aŭ fost arestațĭ aŭ declarat că aŭ primit banĭ de la ziare anarhiste. La câțĭva s'aŭ găsit arme. Maĭ toțĭ aŭ fost liberațĭ afară de vr'o 50 carĭ sunt fără azil și de 7 uneltitorĭ carĭ vor fi urmărițĭ pentru portul ilegal de arme.

Moartea prințului Baudouin

BRUXEL 11, Ianuarie. — Moartea Principeluĭ Baudouin a fost cu totul pe neașteptate. Principele a murit în urma uneĭ congestiunĭ pulmonare datorată se crede, uneĭ răcelĭ contractate veghiind lângă Principesa Henrieta.

Trista știre a produs în oraș o impresiune foarte dureroasă ; consternațiunea este mare.

Poliția veghiază înprejurul palatuluĭ și depărtează mulțimea pentru că Principesa Henrieta, a căreĭ stare este maĭ puțin satisfăcătoare, să nu afle nenorocirea întâmplată.

La Cameră Președintele Consiliuluĭ și oratorĭ din toate partidele aŭ exprimat simpatiile lor pentru Regele și familia regală ; ședința s'a ridicat spre semn de doliŭ.

VIENA 11 Ianuarie. — Generalul Paar, aghiotantul Impĕratuluĭ, s'a dus la legațiunea Belgieĭ ca să facă complimentele de condoleanță ale M. S.

Regele Humbert a trimes o telegramă de condoleanță Regeluĭ Leopold, D. Crispi, guvernuluĭ belgian.

Papa a trimes telegrame de condoleanță Regeluĭ Leopold și Conteluĭ de Flandra.

D. Carnot a telegrafiat Regeluĭ Belgieĭ și a făcut să fie înscris la legațiunea Belgieĭ.

Enric Schliemann

Schiță literară

Țĭ se pare că citeștĭ o poveste, cercetând biografia luĭ Schliemann ; aĭ crede că e vorbă de veacurĭ depărtate, aflând cum a devenit meritosul archeolog ceea ce a fost. Și cu toate astea, viața ideală a luĭ Schlieman face parte din timpul nostru așa de realist.

Enric Schliemann s'a născut la 6 februarie 1822 în orășelul Neu-Buckow din Mecklenburg-Schwerin, unde tatăl sĕŭ funcționa ca preot al comunitățeĭ protestante de acolo. Chiar ca băiat tênĕr, Enric știa pe din afară o mare parte a Iliadeĭ și a Odiseĭ luĭ Omer, în traducțiunea făcută în versurĭ de poetul german Ioan Enric Voss, care s'a distins și prin unele studie archeologice (1751—1826). Această iubire pentru poetul Ionic, pentru a căruĭ leagăn se ceartă șapte orașe grecești, Enric o învĕță de la tatăl sĕŭ, căcĭ în casa sa părintească spiritul păgânismuluĭ a fost maĭ tare de cât spiritul biblic.

Enric, purtând în buzunar traducția luĭ Voss, adâncindu-se în poveștile luĭ Omer, se ocupa în fantasia sa numaĭ cu eroul de la Scamandru, cu cetățuia luĭ Priamos și cu călătoriile luĭ Odiseu.... Și deja atuncĭ îĭ veni gândul a vizita Grecia și a vedea cu ochiĭ sĕĭ locul pe care trăia Ilios și Pergamos, care a devenit prada flacărilor. In fantasia sa copilărească, Enric îșĭ zicea că va da acolo de comorĭ, că pământul Troieĭ trebue în orĭ-ce caz să fie adăpostul multor sculĕ prețioase. Poate că și această credință, ca și entusiasmul elin, aŭ fost producĕtorul încurajărilor părinteluĭ sĕŭ, care îl luă cu dênsul când cerceta mormintele preistorice împietrite, din Germania de Nord.

Băiatul, înaintând în vêrstă, arătă că dispune de simpatiĭ marĭ pentru științele istorice, limbistice și arheologice, și că talentele sale promiteaŭ foarte mult. Insă sărăcia părinteluĭ sĕŭ a fost causa că n'a putut urma studiile sale, și Enric deveni, fiind încă în vêrstă foarte fragetă, servitorul uneĭ băcăniĭ în orășelul Fürstenberg. Cincĭ anĭ Enric a inspirat aerul parfumat de scrumbiĭ și varză acră, mâncărĭ foarte gustate în Mecklenburg, până ce s'a putut decide a'șĭ lua adio de la stăpânul sĕŭ băcan. Comerciul nu'l maĭ mulțumi și decĭ a vrut să încerce cu emigrarea în o țară strĕină, părăsind patria sa.

Incântat de fel de fel de ilusiunĭ, Enric se sui pe un vapor care era să'l ducă la Venezuela ; cine știe ce credea el că va ajunge în tropicala republică federativă din America de Sud. După o călătorie scurtă însă, vaporul fu aruncat la țĕrm în apropierea insuleĭ olandeze Textel, și tênĕrul călător, sărac lipit și foarte bolnav, a fost dus la spitalul din Amsterdam. Eșind vindecat din spital, nu'ĭ a rĕmas alt de făcut de cât a se băga ca servitor de biuroŭ la un comerciant amsterdamian. In această stare, Enric nu uita a se cultiva și maĭ înainte, învĕțând maĭ multe limbĭ moderne, ca autodidact. Și fiind-că stăpânul sĕŭ observă că și talentul sĕŭ comercial e destul de însemnat, el îl trimese, la 1846, ca agent al sĕŭ la St. Petersburg.

Se vede însă că Schliemann a fost urmat de o soartă amară. Inainte de a se duce la St. Petersburg, vaporul care era să'l ducă la Bordeaux păți naufragiŭ — a doua aventură de ast fel pentru Schliemann. Și astă dată Schliemann perdu tot ce a avut, „și gol și flămând cum eram" — povesti celebrul arheolog — „mĕ uitam cum cufărul meŭ se cufunda și atuncĭ din noŭ mĭ-a venit gândul de a relua fantasiile copilărieĭ și a căuta norocul pe care, credeam, că acuma trebue să'l găsesc." Schliemann a fost unicul dintre toțĭ călătoriĭ nenorocițĭ carĭ nu 'șĭ perdu curagiul și care încerca să'ĭ inveselească prin glume.

După cât-va timp, Schliemann se stabili în St. Petersburg unde toate întreprinderile sale aŭ fost fericite; comerciul făcut cu grâne î-a adus un capital însemnat, care l'a adus în stare a realiza visurile tinereţeĭ sale.

La 1864, în vêrsta de 42 de anĭ, Schliemann a întreprins o călătorie mare, visitând lumea veche şi cea nouă. După doĭ anĭ se aşeză la Paris, unde a studiat cu ardoare limbile orientale şi arheologia. Şi deja atuncĭ Schliemann 'şĭ-a exprimat părerea, că limbile nu se pot învĕţa, ocupându-se maĭ întêiŭ cu gramatica, cum se face azĭ în toate şcoalele; el învĕţa limba, cu dicţionarul în mână, citind cu atenţiune operele clasice streine.

După câţĭ-va anĭ, pe la sfârşitul deceniuluĭ al şaselea, Schliemann plecă spre Atena, unde, la începutul anuluĭ a început desgropările în Hisarlic. Dispunênd şi de mijloace pecuniare şi de cunoştinţe vaste, Schliemann îşĭ a propus a studia în mod amănunţit întreaga Itacă, patria luĭ Odiseŭ, şi spera să descopere Troia la ţărmurile Helespontuluĭ. Şi nevasta sa greacă, a doua sa soţie, o femee cultă şi plăcută, îĭ ajuta în toate lucrările sale, îl petrecea pe toate drumurile sale, şi când soţul eĭ a dat de comoara luĭ Priamos, ea l'a dus în şorţul eĭ din puţul mineĭ până în cortul de pânză al bărbatuluĭ eĭ.

Işĭ vor aduce mulţĭ aminte ce fel de surprindere aŭ făcut în acele vremurĭ desgropările luĭ Schliemann. De sunt saŭ de nu sunt urmele Troieĭ luĭ Omer, comorile vor remâne, în toate casurile, de cea maĭ mare însemnătate pentru studiul trecutuluĭ. Şi succese maĭ marĭ de cât pe pământul clasic al Troieĭ însemna Schliemann în Michene, reşedinţa luĭ Agamemnon, unde a scos la lumină tesaurul luĭ Atreŭ şi alte scule valoroase. Pe muntele Atos, de pe insula Itaca, îĭ a fost dat să descopere în anul 1874, urmele unor zidirĭ ciclopice foarte vechĭ. La 1882, Schliemann dezgropă, în Orchomenos, tesaurul luĭ Minias cu nişte pereţĭ împodobiţĭ de ornamentărĭ foarte artistice, şi la 1885, fundamentul palatuluĭ regeluĭ din Tirins, pe Acropolis.

De când se ocupa cu aceste descoperirĭ, Schliemann se stabili în Atena, unde 'şĭ zidi o casă foarte frumoasă, împodobită cu scule, tablourĭ arme şi opere de artă ale vechilor Elinĭ. O parte din lucrurile descoperite, Schliemann le dărui Politechniculuĭ din Atena, o altă parte muzĕuluĭ etnologic din Berlin; pentru darul trimis la Berlin, capitala Germanieĭ îĭ acordă cetăţenia de onoare. O universitate germană l'a numit doctor în filosofie *honoris causa* şi Impĕratul Germanieĭ l'a onorat cu titlul de „profesor." Cele maĭ principale scrierĭ ale sale sunt: „Itaca, Pelopones şi Troia", apărută la 1860; „Vechimele troiane," 1874; „Michene", 1878; „Ilios, ţara şi oraşele Troianilor," 1880; „Desgropările mele din Orchomenos", 1881; „Troia," 1884; „Tirins", 1886, etc.

*

Infăţişarea luĭ Schliemann nu era nicĭ de cum germană; statura sa era de abia mijlocie, şi capul plecat şi speţele cam încovoiate,—o urmare a miopieĭ sale. Pĕru-ĭ era scurt şi mustaţa trasă în jos. Când vorbea, făcea gesturĭ, cu braţele sale ridicate, aşa că semăna maĭ mult unuĭ oriental, de cât unuĭ neamţ. Nimenĭ n'ar fi crezut, vĕzêndu-l pentru întâia dată, că el e un cercetător aşa de profund, şi încă maĭ puţin, că şi-a petrecut aniĭ cu desgroparea sculelor antice,—făcea impresiunea unuĭ om timid şi stângaciŭ, maĭ ales când suferea de surzenie, un ce care î-a pricinuit şi moartea. Şi cu toate astea, Schliemann a ştiut să conducă o companie întreagă de lucrătorĭ semi-sĕlbatecĭ la desgropările din Hisarlic, care 'ĭ aŭ fost supuşĭ ca unuĭ general. Ba, consilierul preoţesc Dr. F. Schneider din Magenza, un prieten al rĕposatuluĭ, ne maĭ spune că lucrătoriĭ sĕĭ l'aŭ iubit ca pe un tată, căcĭ Schliemann nicĭ odată n'a întreprins nicĭ o călătorie, fără a lua cu sine o cantitate oare care de chinină, care apoĭ o împărţi între lucrătoriĭ carĭ sufereaŭ de frigurĭ. Şi prietenia Turcilor a ştiut să'şĭ o cumpere prin bacşişurĭ dese-orĭ repetate.

Entusiasmul luĭ Schliemann a fost nemărginit, când vorbea de Omer. Cu ce căldură îţĭ recita versurile Iliadeĭ, cu ce foc comenta el pasajele întunecate ale Odiseeĭ! Atuncĭ puteaĭ admira idealismul unuĭ bărbat şi aĭ putut înţelege cum a putut deveni el descoperitorul atâtor tesaure. Pe de altă parte însă, Schliemann şĭ-a păstrat o oare-care naivitate copilărească, care nu l'a părăsit până ce a murit. El nu se lepădă nicĭ odată de obiceiurile vĕzute în casa părintească şi fiind-că manca sa îĭ spusese, că spre a deveni fericit, omul trebue să încalţe întâiŭ ciorapul stâng, el o făcea aşa toată viaţa sa.

Când Schliemann a început să publice rezultatele cercetărilor sale, lumea gemea de protivniciĭ sĕĭ. Filologiĭ n'aŭ putut să-ĭ ierte credinţa sa în Omer, după ce domniile lor aŭ decretat, că poetul n'a existat şi că numaĭ o legendă a putut naşte pe autorul cântecelor corigiate de gramaticiĭ Alexandrinĭ. Şi în lupta lor contra credinciosuluĭ luĭ Omer, docţiĭ filologĭ aŭ uitat că desgropările luĭ Schliemann sunt de mare valoare, chiar dacă s'ar da credinţă numaĭ teoriilor lor. Aceasta a şi fost cauza, că Schliemann se cam înstrăina de patria sa. Numaĭ în Anglia s'aŭ găsit oamenĭ învĕţaţĭ care 'şĭ-aŭ propus a studia opiniunile luĭ Schliemann, şi marele diplomat Gladstone, unul din ceĭ maĭ bunĭ cunoscĕtorĭ aĭ luĭ Omer, a fost întêiul care a cutezat să dea dreptate archeologuluĭ neacademic. Din acest moment durează amiciţia luĭ Schliemann cu Englezii, a căror amabilitate l'a făcut să-ĭ dăruiască frumoasa sa colecţiune de desgropărĭ pentru Muzĕul South Kensington.

Dr. Rudolf Virchow, vestitul profesor de la Facultatea de medicină din Berlin, descrie în ce mod a făcut cunoştinţa luĭ Schliemann. Virchow publicase un mic studiŭ asupra unor urne găsite în fosta provincie polonă (1466—1772) Pomeralia, între Vistula şi Pomerania de azĭ, şi Schliemann îl vizită, spre a se înţelege cu dînsul asupra unor opiniunĭ exprimate în acest studiŭ. Din această cunoştinţă se desvoltă apoĭ cea maĭ sinceră prietenie. După cât-va timp, Schliemann invită pe Virchow a'l petrece la desgropările din Hisarlic, întreprinse pentru a doua oară, spre a şĭ forma convingerea la faţa loculuĭ, şi lumea cultă germană aştepta cu multă nerăbdare opiniunea învĕţatuluĭ profesor, tot aşa de versat în Archeologie şi Antropologie ca şi în Patologie. Şi Virchow a recunoscut că acele locurĭ sunt în realitate descrise de Omer, indiferent daca Ilios era numele primitiv al loculuĭ şi Priamos al stăpânitoruluĭ sĕŭ.

De atuncĭ, lupta filologilor descreştea şi azĭ nu se va maĭ găsi nicĭ între ceĭ maĭ fanaticĭ dascălĭ germanĭ un om care ar nega meritele nespuse ale luĭ Schliemann. Şi toată lumea admiră nu numaĭ descoperirile făcute de dînsu, ci încă şi maĭ mult energia sa nesfârşită, enormele sale talente şi modul cum a reuşit să'şĭ cîştige cunoştinţe aşa de aprofundate—un adevĕrat *self made man*. Negustorul cu grâne din St. Petersburg, care făcea negoţ şi cu indigo, se transformase în voiajor, şi ajunsese în California tocmaĭ în ziua în care teritoriul se proclama ca stat şi toţĭ carĭ se aflaŭ pe acest pămînt, cetăţenĭ aĭ Californieĭ. In aşa mod, Schliemann îşĭ dobândi cetăţenia americană.

Schliemann dispunea de o inteligenţă rară şi era un bun cunoscĕtor al multor literature strĕine. Pe când însă se îndeletnicea cu limbile strĕine, pe care le învĕţa cu mare uşurinţă, el uita limba germană, aşa că maĭ nicĭ nu o putea vorbi, când se întorsese în Germania. Cu atât maĭ bine însă cunoştea limba greacă, vorbită azĭ, şi limba elină antică. Şi limba arabă o iubea foarte mult; la Halle, unde profesorul Dr. Scwartze 'ĭ-a făcut o operaţiune la urechĭ, acum câte-va sĕptămânĭ, Schliemann citia, stând în pat, noua ediţiune arabă a luĭ Macnaghtan din „O mie şi una de nopţĭ."

Acum câţĭ-va anĭ, Schliemann avea foarte puţine simpatiĭ pentru patria sa, pentru Germania; el n'a putut uita criticele aspre ale filologilor germanĭ, carĭ în nicĭ un caz n'aŭ fost drepte. Virchow, luându'l cu binele, a rĕuşit a'l recâştiga patrieĭ sale; tot Virchow l'a făcut să ia desgropările sale, aflate în Londra, şi să le dăruiască oraşuluĭ Berlin.

Dr. Hermann Cohn, cunoscutul profesor de la Facultatea de Medicină din Breslau, ne maĭ povesteşte că Schliemann, cu toată cultura sa, câte-odată arăta a fi superstiţios. Aşa la 1884, când congresul de Antropologie se ţinea în Breslau, primăria ilumina tot oraşul şi înaintea Universităţeĭ se luminară cu gaz numele „Virchow" şi „Schliemann" aşa că s'aŭ putut vedea în depărtare mare. Numele luĭ Schliemann se stinse maĭ întâiŭ şi asta l'a făcut să zică amiculuĭ sĕŭ prof. Dr. Cohn: „In Rusia se obicinueşte a aprinde două lumînărĭ în ziua nunţeĭ, una a mireluĭ şi una a mireseĭ; care se stinge maĭ întâiŭ, acela moare maĭ de vreme. Eŭ voiŭ murĭ maĭ înainte de Virchow, — şi când numele meŭ va fi deja uitat, numele luĭ Virchow va fi lăudat ca şi azĭ."

Schliemann cunoştea limbile germană, engleză, franceză, italiană, rusească, grecească şi olandeză, în modul cel maĭ perfect. Tot aşa de poliglotă e soţia sa, şi fiica eĭ Andromache şi fiul eĭ Agamemnon asemenea şi-aŭ însuşit cunoştinţa multor limbĭ. Spre acest scop, Schliemann schimbă bonele pentru copiiĭ sĕĭ; întâiŭ avea o germană, apoĭ o franceză şi în urmă o engleză.

Schliemann muri la 24 Ianuarie st. n. la Neapoli în Italia, în urma unuĭ abces cerebral acompaniat de meningită, înainte de a i se face trepanaţiunea craniuluĭ, plănuită de medicul sĕŭ, doctorul von Schrön. Rĕmăşiţele mareluĭ archeolog aŭ fost transportate la Atena, unde s'aŭ înmormântat cu onorurile cuvenite.

Schliemann lasă o avere însemnată, şi în testamentul sĕŭ scris în limba greacă şi semnat 11 Ianuarie 1889 el o împărţi în modul următor: Ceĭ doĭ copiĭ aĭ sĕĭ din căsătoria cea dintâia carĭ locuesc în St.-Petersburg, capătă câte 50,000 leĭ, două proprietăţĭ în Paris şi afară de aceasta fiul maĭ moşteneşte o plantaţiune de tutun, proprietatea luĭ Schliemann, în America. Primeĭ sale soţiĭ, Doamneĭ Ecaterina n. Lişin din Odesa, despărţită de dênsu încă din anul 1869, 100,000 leĭ. Ceĭ doĭ copiĭ din a doua căsătorie moştenesc două proprietăţĭ în Paris şi întreaga sa avere mobilă şi imobilă cu următoarele escepţiunĭ: palatul din Atena împreună cu biblioteca imposantă şi colecţiunile archeologice—afară de vasele troiane, care le-a lăsat Museuluĭ etnologic din Berlin—precum şi o casă situată în Berlin în valoare ca de 1,200,000 Mărcĭ, aparţin secundeĭ sale soţiĭ, Sofia. In fine a maĭ lăsat următoarele legate: frateluĭ sĕŭ vitreg 25,000 leĭ; celor două surorĭ câte 50,000 leĭ; unuĭ prieten din copilărie 2,000 leĭ; unuĭ copil în Atena, al căruĭ naş a fost, 5,000 leĭ; directoruluĭ Dörpfeld, de la Institutul german din Atena, 10,000 leĭ; amiculuĭ sĕŭ Virchow 200,000 leĭ; institutelor de caritate din Berlin 5000 leĭ; uneĭ dame în cetatea sa natală 5000 leĭ; treĭ rude ale secundeĭ sale soţiĭ câte 15,000 leĭ; instituţiunilor de caritate din Atena câte 1000 leĭ; societăţeĭ archeologice din Atena 5000 leĭ şi fiuluĭ directoruluĭ de bancă, Streit, 10,000 leĭ. Copiiĭ din căsătoria a doua sunt proprietariĭ scrierilor sale. Schliemann îşĭ încheiă testamentul cu următoarele cuvinte: „Orĭ-cine din moştenitorĭ va contesta validitatea acestuĭ act, perde partea desemnată pentru dênsu.

Dr. H—n

Doina Carpaţilor

Foae verde avrămească,
Jos în ţara Românească,
În câmpia Moldoviĭ
Şi în şesul Dunăriĭ,
Vĕd Românul greŭ oftând
Şĭ-a luĭ soartă blestemând.

Ce'ĭ Românul amărît,
Orĭ el viaţa 'şĭ-a urît?
N'are el ţară bogată,
Cu de toate înzestrată?
Nu'ĭ Românul muncitor
Şi de bine doritor?

Ba, Românu'ĭ muncitor
Şi de bine iubitor;
Are şi ţară bogată,
Şi de toate înzestrată;
Dară este amărît,
Nu că viaţa 'şĭ-a urît,
Ci că'l joacă o rea soarte,
Că de ţară n'are parte.
Parte are de nevoĭ,
De boală şi de ciocoĭ!

Frunză verde de năgară,
De spionĭ e plin în ţară:
În cruciş
Şi'n curmeziş,
Şi fâţiş
Şi tupiliş,
Caţaoanĭ de ceĭ şfăbeştĭ
Şoacăţe prusieneştĭ.

Ca un câmp 'necat de spinĭ,
Ţara geme de strĕinĭ:
Nemţăloĭ şi Prusianĭ,
Magheroĭ, Leşĭ şi Jidanĭ,—
Potlogarĭ şi şarlatanĭ,
Tae pungă, hoţomanĭ.

Eĭ cu toţiĭ daŭ năvală
Fără grijă şi sfială
La masă să se aşeze,
De-a gata să ospĕteze,
În casa creştinuluĭ,
La masa Românuluĭ.

Eĭ aŭ frate-un căpitan,
Liftă rea de Prusian,
Cel strigoĭ încoronat
Care tronu 'şĭ a spurcat.

În spinarea ţăriĭ şede,
Aşa sigur el se crede,—
Şi îşĭ joacă mendrile,
Şi îşĭ umple pungile.

Foae verde mĕr domnesc,
Mândrul Vultur Românesc
S'a trezit din toropeală
Şi s'avêntă'n sus cu fală.
Din aripĭ el bate tare
Înspre munţĭ şi înspre mare.

Haĭ Românĭ de mi'l urmaţĭ,
Nepăsarea voĭ lăsaţĭ,
Urele vi le uitaţĭ!
Voĭ cu toţĭ să vĕ uniţĭ,
Voĭ cu toţĭ să'mĭ săriţĭ,
Ţara ca s'o curăţiţĭ,
De holeră şi de spinĭ,
De spionĭ şi de strĕinĭ!

N.

Informaţiunĭ

De câte-va zile, ziarele oficioase aŭ început să publice ştirĭ alarmante asupra unor pretinse mişcărĭ de trupe în Bulgaria, în vederea unuĭ apropiat conflict cu Serbia.

Lupta de ierĭ adaogă chiar, că în cazul unuĭ rĕsboiŭ serbo-bulgar, trupele române vor fi concentrate pe malul Dunăreĭ şi în Dobrogea.

Luând informaţiunĭ, suntem în drept a taxa toate aceste ştirĭ de senzaţie, ca luate din vînt.

Nicĭ o mişcare de trupe nu se face în Bulgaria şi nimic nu póte autoriza pe cine-va să atribue Serbieĭ intenţiĭ rĕzboinice.

Scopul vădit al acestor ştirĭ, rĕspândite din oficina guvernamentală, este **de a obţine de la Parlament oare-carĭ credite extraordinare.**

Stratagema prin faptul că nu e nouă, este cu totul străvezie.

Primim următoarea telegramă:

BRUXEL, 10 Ianuarie. — *Principele Baudoin, fiul Conteluĭ de Flandra şi moştenitorul tronuluĭ Belgieĭ, a murit astă noapte la două ore.*

Se ştie că Contesa de Flandra, mama decedatuluĭ Principe, este sora M. Sale Regeluĭ Carol.

D-niĭ I. Lenş Slătineanu şi Chr. Zerlendi, consilierĭ comunalĭ aĭ Capitaleĭ, şĭ-aŭ dat şi D-lor, împreună cu ceĭ-l-alţĭ, demisiunea din consiliŭ, în urma conflictuluĭ dintre şefiĭ partiduluĭ liberal-conservator şi D. Pake Protopopescu.

D-na Gr. C. Sutzo a bine-voit a primi patronagiul baluluĭ societăţeĭ Preseĭ.

Ospitaliera şi generoasa Doamnă asigură prin aceasta succesul baluluĭ şi, pentru ca să-ĭ dea o strălucire deosecită, comitetul organizator a decis amânarea baluluĭ până la 1 Februarie, în loc de 18 Ianuarie.

Până atuncĭ, toate preparativele, care vor da acestuĭ bal o notă cu totul originală, vor fi sfârşite.

Biletele luate sunt valabile.

Colegiul I comunal de Rîmnicu-Sărat, a căreia alegere a fost casată de Ministerul de Interne, este convocat pentru ziua de 27 Ianuarie pentru a alege pe consilieriĭ comunalĭ casaţĭ.

D-l G. Stratilat, cel maĭ vechiŭ membru al barouluĭ din Bucureştĭ, secretarul consiliuluĭ de disciplină, ne comunică că nicĭ n'a fost vorba de pledarea avocaţilor in robe, şi nicĭ nu'ĭ admisibilă, după D-sa, această mĕsură pentru acest corp independent.

Furtuna cea mare de zilele acestea între altele a cauzat şi un dezastru pe Marea Neagră, în apropiere de Constanţa.

Un vapor sub pavilionul En-

FOIŢA ZIARULUI „ADEVERUL"

51

Charles Merouvel

MORŢI ŞI VII

BUNICA

XXV.

Zi de Nuntă.

— Frumoasă proprietate'ĭ aceea!

Un om care nu blama nimic şi le găsea toate foarte bune, era un bărbat scurticel, ras foarte bine, cu cravata albă, strâns într'o haină noă sub un pardesiŭ larg.

El sta modest la o parte, fără să s'amestece cu duciĭ, cu baroniĭ şi cu cel-l'alţĭ nobiliĭ din adunare.

Insă părea că e în cerurĭ.

Bucuria din inima luĭ isbucnea ca o bombă pe obrazu'ĭ aprins.

Căsătoria aceasta era ziua cea maĭ frumoasă din viaţa luĭ.

Acum nu maĭ avea de ce să se teamă; pisica era în sac.

Notarul parafase contractul; primarul înregistrase consimţimêntele; popa binecuvînta pe însurăţeĭ.

Maĭ rĕmânea numaĭ să încaseze jumĕtatea de milion.

Drept vorbind, era un vis din *O mie şi una de nopţĭ*.

Eĭ bine! maiorul acesta era nesăţios. Visa ceva maĭ bun.

Iĭ trebuia un milion întreg. Şi pe când popa citea, pe când un tenor, închiriat pentru împrejurare, cânta *Ave-Maria* a luĭ Gounod, acea salutare care nu poate lipsi la o cununie mare, pe când orga cânta, el rumega, în umbra unde se pitise, planurile luĭ ameninţătoare pentru cele doĕ părăsite, tratate cu atâta asprime de străbuna lor.

Stimabilul Campayrol îşĭ zicea în gând, uitându se la ducesa de la Roche-Villars că, trăind ea, abuzul de încredere ce trebuia sĕvîrşit pentru a pune mâna pe cele doĕ sute de miĭ de francĭ depuşĭ în mâinile luĭ ar fi prea strigător; că trebuia să pue mâna pe pleaşca asta, dar că ducesa era voĭnică şi că putea să'ĭ îngroape pe toţĭ; că prin urmare trebuia să găsească vre-un mijloc.

Ceremonia se sfirşi.

Toată lumea se duse la ducesa acasă unde invitaţilor li era oferit un lunch.

Blanşa de Charnay, ajunsă contesă de Vaunoise, simţea trebuinţa să fie singură.

Se simţea cam indispusă.

Un glas tainic îĭ spunea că ar fi trebuit să se împotrivească stăruinţelor, să nu primească să se mărite, să respingă lanţul pe care'l simţea chiar d'acum prea greŭ pentru braţele sale.

Prea târziŭ!

Greşala se făcuse şi nu se maĭ putea îndrepta.

Se furişă şi se duse în camera sa.

Afară, vizitiul punea caiĭ la landaul care trebuia s'o ducă împreună cu bărbatul sĕŭ şi cu bunica sa la castelul din Boissy, unde trebuia să şadă pînă la sfirşitul sezonuluĭ.

O fată naltă, îmbrăcată în negru, ca domnişoară de magazin, o aştepta împreună cu camerista sa.

Când o vĕzu, Blanşa o întrebă:

— Dumneata aĭ venit?...

— Doamna contesă ştie... am venit pentru rochia sa de voiaj ...Avem foarte mult de lucru... am cam întârziat...

Era Cezarina.

Pe pat era întinsă o toaletă de jumĕtate de doliŭ, cenuşiŭ cu negru.

— Doamna contesă o să fie mulţumită, zise Cezarina. Trebue să'ĭ vie rochia turnată. Doamna contesă e foarte uşor de îmbrăcat... Ş'apoĭ, rochia a fost încercată pe o domnişoară care are talia esact ca a doamneĭ contese.

Toate femeile, chiar cele maĭ serioase, aŭ puţină slăbiciune de cusătoreasa lor.

Maĭ toate toaletele domnişoareĭ de Charnay eraŭ lucrate de Laura.

Ea cunoştea foarte bine pe Cezarina.

— Să vedem! zise contesa.

Servitoarea descheia rochia albă.

— Doamna contesă e frumoasă ca soarele, zise Cezarina. Toaleta sa de nuntă este admirabilă... A făcut sensaţie... Ş'apoĭ doamneĭ contese 'ĭ şade bine orĭ-ce îmbracă.

Blanşa făcu un gest de nepăsare.

Rochia de mireasă căzu după dînsa.

Umeriĭ sĕĭ goĭ şi braţele'ĭ încă slăbuţe, dar de o distincţiune admirabilă, smulseră o nouĕ esclamare Cezarineĭ.

Croitoreasa luă corsagiul cenuşiŭ şi'l oferi tinereĭ neveste.

— Culoarea e cam tristă, însă doamna contesă a cerut'o. Cu toate acestea doamna contesă o să fie încântătoare. Cu mantaua o să fie foarte armonios...

Doamna contesă poate să se vază în oglindă... Nicĭ un creţ... nicĭ o eşitură nimic...

— E adevĕrat. Iţĭ mulţumesc, d-şoară.

Camerista trecuse în cabinetul de toaletă.

S'auzea cum deschidea şi închidea şifonierile.

Cezarina nu maĭ avea ce face în otel. Trebuia să plece.

— A! uitam... zise ea.

— Ce e, domnişoară?

— Un comision cu care am fost însărcinată.

— Pentru mine? zise Blanşa mirată.

— Pentru d-ta.

Aceste câte-va vorbe fură schimbate repede şi pe şoptite.

Cezarina scoase din buzunar un plic şi s'apropie de contesa.

— Este o scrisoare pentru d-ta, foarte importantă pe cât se pare însă, numaĭ în fac-simile. Originalul e prea preţios. Persoana care l'a primit de la domnu de Vaunoise...

— De la bărbatul meŭ?... zise contesa surprinsă.

— ...De la d. de Vaunoise, repetă Cezarina, nu vrea să'l dea din mână. Doamna contesă are prietenĭ care se interesează de domnia sa. Din scrisoarea asta o să afle d-na contesă cum trebus să judece unele lucrurĭ... Rog pe doamna contesă să nu spue de la cine are scrisoare... Poate că doamneĭ contese o să i se dea şi alte probe într'o zi.

Blanşa nu avu vreme să rĕspundă.

Camerista intră.

Cezarina zîmbi şi salută.

In anticameră se încrucişe cu contele, fostul eĭ amant, şi'ĭ aruncă o uitătură d'acelea veninoase care ar omorî, o uitătură de sfidare şi de triumf, căreia contele îĭ rĕspunse cu o uitătură rugătoare şi plină de pasiune.

Cezarina trecu ironică şi despreţuitoare.

Intră şi contele la nevasta sa.

Blanşa ţinea în mână scrisoarea. Când auzi paşiĭ bărbatuluĭ sĕŭ, furişă scrisoarea în buzunar, după ce'şĭ aruncă privirea pe plic.

Adresa era aceasta:

„Domnişoareĭ Blanşa de Charnay."

Tonul cusătoreseĭ o izbise.

Ce putea să fie în scrisoarea asta?

La ceasurile 4, însurăţeiĭ şi ducesa se suiră în trăsura care avea să'ĭ ducă la Boissy, pe când cameristele se duseră cu careta până la drumul de fier ca s'ajungă maĭ repede la gara din apropierea casteluluĭ.

(Va urma).

glezĭ încărcat cu 8,500 chile de porumb de către casa Dreyfus din Brăila, a fost apucat de furtună, care 'l-a rupt cârma şi 'l-a aruncat pe ţĕrmul Bulgar, la câte-va chilometri de fruntaria Română.

Vaporul este sfărîmat în treĭ bucăţĭ.

Se speră că o parte din porumb că fie scăpat.

Vaporul şi încărcătura eraŭ asigurate.

In sesiunea actuală a Camereĭ deputaţilor, D. deputat Gr. Tocilescu va prezenta un proiect de lege, relativ la recunoaşterea şi însuşirea de către stat a facultăţeĭ de ştiinţe politice şi administrative. La acest proiect elaborat de D-sa, aŭ aderat deja mulţĭ deputaţĭ.

In urma viscoluluĭ şi a zăpezeĭ celeĭ marĭ, care a căzut erĭ în judeţul Putna, la Târgul-Adjud s'aŭ dărîmat două case ale locuitorilor Marin Creţu şi Polixenia Beniu.

Comunicaţia pe toate drumurile judeţuluĭ e întreruptă.

S'a cerut ajutorul rezerviştilor spre a se putea deschide drumurile prin sate.

Unul din abonaţiĭ noştri ne roagă să deşteptăm atenţiunea D-luĭ Ministru al Justiţieĭ asupra poziţiuneĭ D-luĭ Barbu Costescu *pensionar* şi *portărel* al Inalteĭ Curţĭ de Casaţie şi să'l rugăm a face cele ce-ĭ dictează legile ţĕreĭ.

Satisfăcĕnd cererea abonatuluĭ nostru, credem că D. Triandafil, în frumoasa sa carieră de avocat, cunoaşte cu prisosinţă pe Zuraliul agent al forţeĭ publice judecătoreşti şi 'l va înlocui fără a maĭ aştepta o nouă deşteptare.

Sâmbătă ~~12~~ c., ora 8 şi jumĕtate seara, d. G. Nicoleanu va ţinea în sala cea mare a societăţeĭ agricole din palatul Nifon, conferinţa sa despre *„Generalităţĭ asupra filoxereĭ şi viţa americană în Europa şi România.*

Administraţia ziaruluĭ *Adevĕrul*, pentru a putea reduce cu 25 la sută preţul publicaţiunilor, a renunţat cu desăvârsire la serviciul *Agenţieĭ Havas* precum şi celor-l'alţĭ agenţi de publicitate şi anunţă pe numeroşiĭ sĕĭ cititorĭ şi'n special pe D-niĭ comercianţi şi industriaşĭ, că în viitor anunţurile, inserţiile şi reclamele se primesc numaĭ la Administraţie Str. Nouă No. 10.

Ştirĭ Telegrafice

MADRID 11, Ianuarie. — Regina-Regenta este uşor indispusă în urma unor friguri catarale.

GRAŬ 11 Ianuarie. —Cardinalul Simor a murit azĭ dimineaţă.

PARIS 11, Ianuarie. — Generalul Manu a plecat azĭ la Viena, unde el se va opri. Membriĭ familieĭ sale şi personaluluĭ legaţiuneĭ române l'aŭ însoţit la gară.

PARIS 11, Ianuarie. —In rĕspunsul sĕŭ la interpelarea Pichon D. Ribot a maĭ zis că nu guvernul francez trebue să se plângă de tonul articolelor mincinoase ale ziarelor strĕine; ci guvernul italian. D. Crispi n'a zis oare în discursul sĕŭ că ţine la amiciţia Franciei? Francia are pentru Italia o afecţiune vie şi sinceră; deci, asigură D. Ribot, guvernul Italieĭ trebue să vadă cu o mare neplăcere aceste atacurĭ care ar putea să vatăme această amiciţie.

LIGA
PENTRU
Unitatea de Cultură a Românilor

Lista de subscripţie a ziaruluĭ *Adevĕrul*:

Ziarul Adevĕrul	*100 leĭ*
A. V. Beldimanŭ	*40 „*
D. Panaite Donicĭ	*70 leĭ.*
D. Anton Borneanu ing.	*20 „*
D. G. Francisc (Bacăŭ)	*3 „*
Total	*233 leĭ*

(Va urma).

Frunză căzută

Era căpitan de rezervă, şi, după o activitate de 27 anĭ, se vedea în sfîrşit, silit de o boală chronică, să părăsească drapelul.

Cinstit şi devotat principiilor vechĭ, îşĭ îndeplinise datoria conştiincios dar nu făcuse avere. Pe lângă aceasta, soţia sa, tovarăşa întregeĭ sale vieţĭ, îĭ fusese, de opt anĭ deja, smulsă de moarte. Din fericire, o fată unică îĭ rĕmase: Sofia.

Şi ea, era devotată tatăluĭ sĕŭ.

Dar firea omenească îşĭ are legile eĭ vecinice. Sofia, sveltă şi timidă făptură, intrase în al opt-spre-zecelea an, vârstă când patimile încolţesc,—când luna pare „visătoare", — când un ce nepriceput pluteşte în aer, când parfumul florilor înpinge cu repeziciune sângele la inimă şi când o înfiorare ciudată scutură simţurile.

*

Câte-va cărţĭ citite în ascuns, cărţĭ în care se mişcaŭ bărbaţĭ idealĭ pe buze cu simţurĭ ne-naturale, fură pentru frumoasa copilă o revelaţiune ne-sănătoasă dar răpitoare.!

Cu toate aceste, serile, pentru bătrînul căpitan şi pentru copila sa, se urmaŭ cu aceiaşĭ monotonie. Lampa se aprindea sub straşina eĭ circulară ce concentra lumina pe postavul roşu al meseĭ, şi căpitanul, de la şapte ore până la nouă, îşĭ reîncepea cu o regularitate disciplinară, vecinica povestire a campanieĭ sale din şapte-zecĭ şi şapte...

— „Şi turciĭ se ascundeaŭ după metereze; — dar şi noĭ nu ne lăsam. Şi printre pânza de gloanţe, înaintam, — înaintam. Cădeaŭ de-aĭ noştri, — cădeaŭ; dar cădeaŭ şi păgânĭ, — cădeaŭ".

Dar odată ce sunaŭ orele nouă, ochiĭ bunuluĭ căpitan se înpăienjenaŭ şi vocea i se încurca...

Sofia îl petrecea atuncĭ în camera de culcare, şi, după ce îl vedea sub plapomă, — căcĭ ea îl îngrijea ca pe un copil, — trecea la rîndul eĭ, în odaia de alăturĭ, şi până la ziuă nu se maĭ auzea în odăile lor lăturalnice de cât două resuflărĭ tihnite, una sforăitoare şi maĭ grea, cea l'altă, abia simţită.

Câte o dată, însă, bătrînul, se pomenea şi în somn că'şĭ povesteşte campania..

Şi atuncĭ, tăcĕnirea metalică a ceasorniculuĭ de perete era înăbuşită pentru un moment, căcĭ...

— „Cădeaŭ de-aĭ noştri, — cădeaŭ; dar şi păgânĭ, cădeaŭ,—cădeaŭ".

*

Era o noapte senină, cerul întreg umplut de lună şi mişuitor de stele. Şi cu cât ochiĭ căutaŭ să străbată sus, cu atât stelele se înmulţeaŭ.

Era o pulbere de stele, — o spuzeală de diamante, un abis de lumină misterioasă. Dar cu toate că orele două sunaseră, Sofia, cu ferestrele despre grădină deschise, se uita nervoasă prin întunericimea copacilor.

„Două! Două! se gândea dînsa, şi el nu maĭ vine."

Iar cum sta cu ochiĭ ţintă pe întunerec, i se păru în sfîrşit, că in fund, departe încă, întunerecul tresare, şi că o formă se deosibeşte.

„El".

El! — Şi în momentul când chipul frumosuluĭ ofiţer de cavalerie străluci la înălţimea ferestreĭ, când tunica sa roşi în umbră, ceasuriie aşteptăreĭ, lacrămile, plânsul, totul fu uitat.

El, — era el.

O! Tinereţe! tinereţe! împreunare de buze! supreme iluziunĭ!

Dar în odaia de alăturĭ, bătrînul căpitan, îşĭ urmărea singur, un vis ce nu amăgeşte nicĭ o dată, — al trecutuluĭ..

— „Şi turci se ascundeaŭ după metereze, — se ascundeaŭ, — se ascundeaŭ, — dar nicĭ noĭ nu ne lăsam. Cădeaŭ de-aĭ noştri, — cădeaŭ; dar şi de-aĭ lor cădeaŭ, — cădeaŭ".

*

O! Tinereţe! Tinereţe! Impreunare de buze! Supreme iluziunĭ!

Zăpada acoperea acum pămêntul; copaciĭ ereaŭ despoiaţĭ de frunze, iar cuibul gol şi pasĕrile sburate!

Cât despre Sofia, ea s'a dus acolo unde se duc frunzele...

Singur, bătrînul căpitan, isbit de o fericită inconscienţă, în ospiciul în care se afla, deschide încă şi astă-zĭ ochi marĭ asupra uneĭ Sofiĭ închipuite, şi ca în toate serile, îĭ povesteşte, — îĭ povesteşte:

„Cădeaŭ turciĭ;— cădeaŭ,— cădeaŭ"...

Sever Moschuna.

ULTIME INFORMATII

Rugăm pe D. Ministru al Justiţiei să bine-voiască a depune pe biuroul Camerei, îndată după deschiderea eĭ, un proect de lege prin care se înfiinţează din noŭ secţiunile suprimate de predecesorul sĕŭ la tribunalele Iaşĭ, Galaţi şi Turnu-Severin.

Inceputul negocierilor pentru o convenţie comercială între Austro-Ungaria:

VIENA, 11 Ianuarie'—*Impĕratul a conferit D-luĭ Alexandru Lahovary, ministrul afacerilor strĕine al Românieĭ, Marele Cordon al Coroaneĭ de fer.*

De acuma, convenţia merge strună.

In judeţul Putna, în luna trecută s'aŭ comis 19 delicte între care este şi un furt cu omor.

La ministerul Domeniilor s'aŭ prins maĭ mulţĭ funcţionarĭ jucând cărţĭ prin cancelariĭ.

Un raport a fost adresat D-luĭ Marghiloman în această privinţă.

Lucrul acesta a produs şi o ceartă între douĭ şefĭ superiorĭ.

Frumos stăm cu moravurile biurocratice!

Primăria Capitaleĭ a cerut Ministeruluĭ de Interne să'ĭ aprobe un credit de 50 de miĭ leĭ pentru crearea unuĭ serviciŭ barometric.

Iată numele persoanelor carĭ aŭ câştigat la loteria *Fraternitatea - Zion* şi carĭ s'aŭ prezintat la Primăria capitaleĭ spre a încasa câştigurile: D-niĭ Nae Fitalat 500 leĭ: H. Forester 100 leĭ; Banca Naţională 100 leĭ; S. Winckler 100 leĭ; Mateĭ Bărbieru 100 leĭ; O. Georgescu 50 leĭ; Iulius Rozemberg 50 leĭ, Alexander Monar 50 leĭ; Alex. Matiloff 50 leĭ; S. Cautmann 50 leĭ şi Iacob Baly două câştigurĭ de câte 50 leĭ. Albert Benzal 100 leĭ.

Consiliile judeţene de Bacăŭ şi Fălciŭ, sunt convocate în sesiune extra-ordinară pentru ziua de 10 Februarie.

Suntem informaţĭ că la şcoala din Calea Şerban-Vodă (Măidanu dulapuluĭ), cursul este întrerupt de vre-o câte-va zile, din causă că nu este foc în şcoală, ast-fel că bietele eleve sunt silite de a umbla de colo până colo pe drum perzĕnd timpul de geaba.

A eşit de sub tipar teza D-luĭ I. Atanasiu, pentru obţinerea diplomeĭ de medic-veterinar. Titlul: *Câte-va cercetări asupra numĕrăreĭ globulelor roşiĭ la cal.*

Felicitările noastre nouluĭ medic-veterinar.

Ca toţĭ bĕtrâniĭ entusiaştĭ, venerabilul Alexandru N. Racota, fost militar şi senator, s'a adresat M. S. Regineĭ printr'o scrisoare. rugând'o să stăruiască a se repara Catedrala Basarabilor, biserica Sărindaruluĭ.

Punĕnd la îndoială dragostea Suveraneĭ, pentru monumentele carĭ amintesc gloriile trecutuluĭ nostru, înregistrăm această ştire spre ştiinţa cititorilor noştriĭ.

Se cere un vînzĕtor de ziare în Botoşanĭ. Orĭ-care altul este primit afară de librarul Goldschleger.

„GUTENBERG"

Societ. gener. de ajutor reciproc a lucr. tipografi din România

Pentru balul ce Societatea dă în seara de 2 Februarie în Sala Băilor Eforieĭ, sub patronagiul D-luĭ Em. Protopopescu Pake, biletele se găsesc de vênzare la tipografiile: Carol Göbl, Ioseph Göbl, (Gutenberg), Gr. Luis, *L'Indépendance Roumaine*, Şcoalelor, *Voinţa Naţională*, Eduard Wiegand, Cucu, *Tageblatt*, Socec, Göbl fiĭ, *Românul*, Miulescu, *Universul*, C. C. Săvoiu, Ioan Weis şi „Patria".

Comitetul.

Tipografia Modernă Grigorie Luis, strada Academieĭ No. 24.